

Journalisten zouden nieuws minder per dag en vaker **per decennium of eeuw moeten meten**, vindt vooruitgangsoptimist **Simon Rozendaal**.

Het zijn zwaarmoedige tijden. Bij deze een portie goed nieuws, als opkikker. Om te beginnen: de armoe. De Wereldbank heeft daarvan vier definities en die gaan allemaal de goede kant op. In 1990 moest 40 procent van de wereldbevolking rondkomen van minder dan 3 dollar (€ 2,50) per dag, zo weinig dat 's werelds grootste instituut voor ontwikkelingssamenwerking dit als 'extreme armoede' definieert. Nu is dat nog maar 10 procent.

De Franse bouwmeester van verdedigingswerken Sébastien Le Prestre (1633-1707) – beter bekend als Seigneur de Vauban, elke Franse stad heeft wel een naar hem vernoemde boulevard – wist dit ook. 'Tien procent van de bevolking is rijk, 50 procent is erg arm, 30 procent is bijna bedelaar en 10 procent is bedelaar.' Onderzoeker Michail Moatsos van Maastricht University heeft zich gespecialiseerd in 'extreme armoede' volgens de Wereldbank-definitie en schat die op 79 procent voor 1820.

Tweeëneenhalve euro per dag: daar koop je net een kopje automatenkoffie voor; koffie op een terrasje lukt al niet meer.

Twee eeuwen geleden was 79 procent van de wereldbevolking, ofwel vier op de vijf mensen, zo arm als een kerkrat en nu nog maar 10 procent. Dit hartverwarmende nieuws zou toch elke dag de opening van het tv-journaal moeten zijn, in plaats van iets te veel of te weinig regen?

Bijna alles in de wereld gaat de goede kant op. Dat inzicht drong lang geleden tot me door. Maar ja, ik weet ook dat maar weinigen dit geloven en mede daarom heb ik er twee boeken vol cijfers aan gewijd (in 2007 *Het Grote Goed Nieuws Boek* en in 2015 *Alles wordt beter*). Omdat ik er al zo lang mee bezig ben, zou je denken dat ik zo langzamerhand begrijp waarom slecht nieuws toch altijd de overhand heeft. Mwah, niet echt. Het heeft met de menselijke aard te maken en mensen zijn vreemde wezens.

Ik heb enkele hypothesen. Bijvoorbeeld dat de aarde één keer per dag om haar as draait. Als we 's avonds de zon niet meer zien, gaan we slapen en als we 's ochtends de koperen ploert weer zien, vragen we ons af: is er daarbuiten iets gebeurd terwijl wij op één oor lagen? Is er 'nieuws'?

Media meten dat wat ze tot nieuws bestempelen per dag. In het woord 'journalist' zit de verwijzing naar het Franse woord voor 'dag'. Een Franse krant heet *journal* en ons tv-nieuws 'journaal'. Natuurlijk is dagelijks nieuws niet niks, maar langzame veranderingen zijn belangrijker. Daarom zouden media meer chroniqueurs van de lange termijn moeten aannemen of opleiden. Die zou je 'jaarnalisten', 'décennis-

ten' en 'centuristen' kunnen noemen. Mensen die hun nieuwsgierigheid richten op omwentelingen die decennia of eeuwen vergen. Ik probeer dat zelf te doen (al kan ik het niet laten om elke avond naar het tv-journaal te kijken) en signaleer in mijn boeken een spectaculaire afname in vervuiling, verkeersongelukken, de zwaarte van het huishouden, oorlogen (hoe raar dat anno 2026 ook moge klinken), criminaliteit (idem), doodstraffen, ontbossing plus een verbetering in omgangsvormen, de manier waarop we met dieren omgaan en het algehele beschavingsniveau.

Gelukkig kom je in de media meer mensen met een lange adem tegen. Rosanne Hertzberger (microbioloog, oud-Kamerlid voor NSC en columnist van NRC) wees er onlangs in dit weekblad op – samen met voedingswetenschapper Guido Camps – dat de kans om suikerziekte te krijgen in de afgelopen vijftien jaar sterk is gedaald. En in NRC verscheen een interview met epidemioloog Arfan Ikram waaruit bleek dat ook de kans om dementie te krijgen, sterk is gedaald in het afgelopen decennium.

Dat laatste is extra bijzonder. Bij suikerziekte weten we immers tamelijk goed waardoor dit ontstaat. De kleinere kans heeft vooral te maken met het drinken van minder frisdrank. Maar dementie begrijpen we niet zo goed: we weten niet precies wat er bij die mensonterende aftakeling gebeurt tussen de oren en kunnen dementie niet goed meten. Toch daalt de kans, stelt dementiedeskundige Ikram, mede omdat we hart- en vaatziekten beter aanpakken.

Mooi toch? We begrijpen het niet, maar kunnen er wel wat aan doen. Als u daar niet optimistisch van wordt, bent u hopeloos.

Twee eeuwen geleden waren 4 op de 5 mensen zo arm als een kerkrat